

Un projecte reduccionista

Efrén Alvarez

Comte d'Urgell

Lucía Lara

Lola Lasurt

Enrique Lista

Francisca López

Mireia C. Saladrigues

Ignacio Uriarte

Un projecte de:

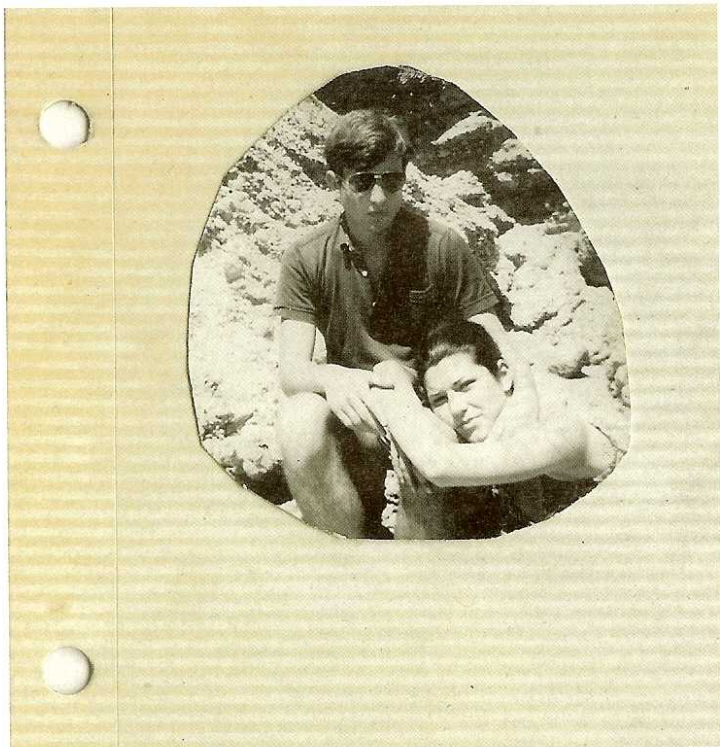
Cira Pérez Barés

Albert Martínez Lopez-Amor

Concurs d'Arts Visuals

Premi Miquel Casablanca 2007

Novembre, 2006. Fotografia original i pintura de 81 x 73 cm

Lola Lasurt (Barcelona, 1983)

“Els anys 60 i 70 van ser una època de canvis que encara ens marca”

Les pintures de Lola Lasurt recreen escenes extretes de fotografies familiars dels anys 60 i 70. És un treball íntim i personal que a la vegada té una projecció col·lectiva: les obres contenen l'empremta sovint nostàlgica d'una època de canvis socials profunds. Al mateix temps, la seva serialitat transmet una certa idea d'arxiu, de recopilació de memòria.

Què motiva la teva obra?

Reconstruir un món en el qual m'hi recreo. Primer, pel vessant estètic, que em crida molt l'atenció: la plàstica, l'ambient, els gestos, els vestits, els colors. Segon, per buscar una identitat pròpia a partir d'una història íntima que jo no he viscut.

Hi ha una extrapolació d'aquesta memòria personal a la memòria col·lectiva?

Sí, clarament. Crec que centrant-me en quelcom tan particular i íntim comunico un missatge més universal: el reconeixement que tothom pot tenir en la història individual, en l'anècdota personal.

Això es pot interpretar com a una reivindicació del passat?

Més aviat com a recreació nostàlgica: tenir i representar un lloc des del qual partir o al qual tornar. Fer-lo visible, intentar que no s'oblidi.

Per què tries la pintura com a plataforma?

Jo sempre he pintat a partir de fotografies, és el meu mitjà i he volgut ser-li fidel. En aquest cas, l'àlbum familiar em permet desplegar tot un imaginari que té un recorregut de fantasia.

Com es detalla aquest procés?

La selecció de fotografies és tant o més important que l'acte de pintar. Me les miro molt i escullo les imatges que contenen elements reconeixibles per al públic. Solen ser fotos de parella o de grup, molt canòniques i idíl·liques. Després, la pintura n'extreu noves lectures, com la necessitat de reconstruir la memòria a partir del desconeixement. Per exemple, el meu pare retallava les fotos per centrar les figures i eliminar un paisatge que considerava superflu. Quan em poso a pintar, jo m'he d'inventar el fons, solucionar la imatge.

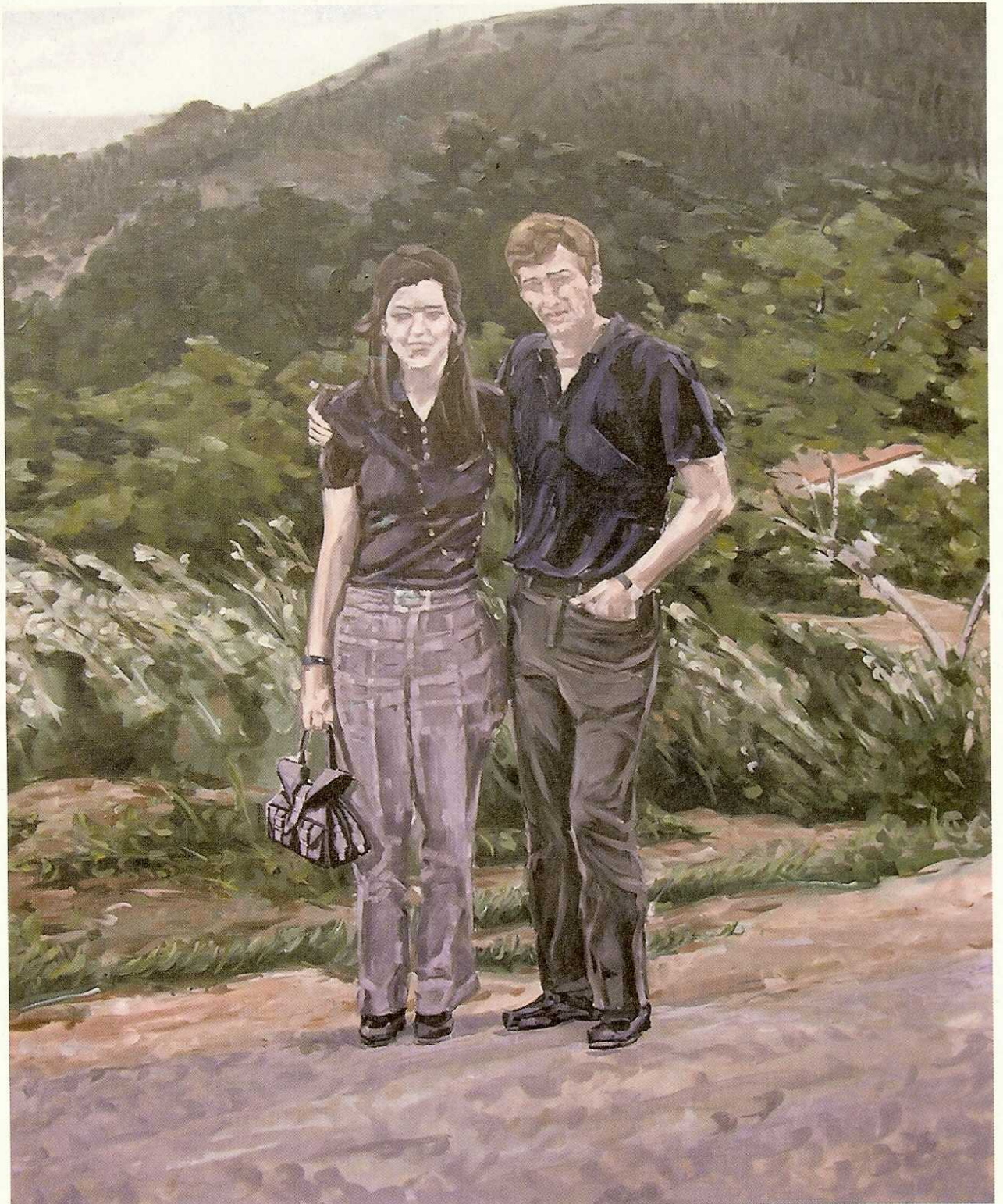
Segueixes treballant aquesta via?

Ara per ara sí, però amb un desplaçament temàtic cap a fotografies fetes a museus i entorns artístics. De mica en mica vull obrir-me a imatges externes al cercle familiar, amb la voluntat de trascendir l'àmbit més autobiogràfic. M'agradaria treballar sobre altres persones, altres realitats, per ampliar la mirada sobre una època marcada per l'eclosió de noves visions. Una època de transició que crec que encara ens marca i ens fascina. Per altra banda, també vull explorar la representació del context del negoci familiar, un estanc farcit de personatges i vivències.

Com creus que es representarà el nostre temps d'aquí a una o dues generacions?

És difícil saber-ho. Ara, a diferència de l'esclat de la fotografia amateur que coincideix amb aquella mateixa època, els 60 i els 70, hi ha com una saturació o una confusió per construir identitats. Davant d'això una quasi prefereix ser invisible.

Desembre, 2006. Fotografia original i pintura de 81 x 73 cm